

— Много малко, или пъкъ никакъ. Азъ мисля даже, че сега сж се увеличили много. Трѣбваше да се погрижа по-рано, когато тѣ не бѣха толкова много на брой и тѣй изкусни. Когато удавя или погубя по другъ начинъ нѣколко хиляди отъ тѣхъ и се надѣвамъ, че сѣмействата имъ ще измратъ отъ гладъ и скръбъ, тогава останалитѣ събиратъ помощи за тѣхъ, утѣшаватъ ги и имъ помагатъ така, че слѣдъ нѣколко години тѣ ставатъ пакъ толкова, колкото сж били и по-рано.

— Такова нѣщо не съмъ слушала до сега никога. Азъ не мога да разбера, какъ търпишъ ти всичко това.

— Ами какво да правя? — извика земята. Азъ не мога да излѣза на глава съ тѣхъ. Отъ полюсъ до полюсъ тѣ сж ме изслѣдвали, кѣтче свободно не сж ми оставили. И на длѣжъ и на ширъ сж ме измѣрили и описали. . . Мнозина отъ тѣхъ иматъ на масата си кѣлбо, което изобразява мене, и върху което тѣ могатъ да намѣрятъ всѣко кѣтче на повърхнината ми. Тѣ прѣсмѣтатъ отнапрѣдъ кога ще има буря, грѣмотевица или землетресение. . . Тѣ иматъ закачени по стѣнитѣ на кѣшитѣ си уреди, които имъ показватъ това. Е, кажи, сестро ти сега, какво мога да имъ направя азъ?“

— Не зная, каза кометата, но азъ иикога не бихъ търпѣла такова нѣщо.

Земята се изсмѣ подигравателно.

— Е, да, но ето, какво ще ти кажа. Сега, когато ние съ тебѣ си приказваме тукъ, хората вече сж те забѣлѣзали. Тѣ те наблюдаватъ съ далекогледитѣ си, опрѣдѣлятъ пѣтя ти, даватъ ти име и пишатъ цѣли книги за тебе. Това вършатъ ученитѣ хора, а пъкъ проститѣ и глупавитѣ се страхуватъ отъ тебе и мислятъ, че си дошла да прѣдскажешъ края на свѣта.